

[N. Neergaard.]

hedsfølelse, at overfor Godsejere eller Rentiers eller andre skal saadanne Skatteforhold kunne eksistere. Det har som bekendt ogsaa ført til, at Aar efter Aar har ikke ganske faa Mennesker svaret mere i Skat end deres Indtægt — Formueskatten er jo ikke den eneste Skat, der er ogsaa Indkomstskat til Staten, kommunale Skatter og Ejendomsskatter.

Er dette retfærdigt? Er det rimeligt, eller er det et Forhold af en saadan Art, at man *maa* gøre Skridt til at afhjælpe det, selv om det kun kan ske i mindre Omfang.

Men dertil kommer den almindelige økonomiske Fortræd, som saadanne Skatteforhold gør Landet. Jeg har allerede nævnt den Skade, det gør, at Landet indtager en Særstilling med Hensyn til Formueskatten, himmelhøjt over andre Lande; kun Norge kan for de største Formuers Vedkommende komme højere. Men det er jo ganske givet, at det er store økonomiske Kalamiteter for et Land og en Befolkning, der følger deraf. I et kapitalfattigt Land som Danmark er og bliver en Lovgivning, der fremmer, ja, ligefrem nødvendiggør Kapitalopspisning, en Lovgivning af det onde og en Lovgivning, der virker til at skræmme Folk med Kapital fra at flytte her til Landet. Man kan jo sige, at Folk skylder deres Fædreland alt, hvad de kan udrette, og ogsaa skylder det at blive der, hvor daarligere end Forholdene er, men jeg synes dog ikke, man kan rette alt for haarde Bebrejdelser mod den Mand, der paa Grund af Skattelovgivningen ser sig udsat for i Løbet af en ikke lang Aarrække at opspise hele sin Kapital, om han søger mildere Himmelstrøg, og det er ogsaa sket i meget stor Udstrækning.

Men desuden virker Kapitalopspisningen og den større Kapitalfattigdom, som en saadan Lovgivning medfører, indirekte; den virker paa hele Adgangen til Kapital, den virker paa Kapitalmarkedet, den virker i det lange Løb paa Rentefoden. Og dertil kommer de mere specielle Ting. Den Mand, som man gaar saa haardt paa Klingen med Skatter, bliver jo nødt til at værgе sig, de Kapitaler, som han har udlaant, maaske af humane Hensyn, til billig Rente, bliver han nødt til enten at opsigе for at anvende dem til Betaling af Skat eller ogsaa at sætte Renten klækkeligt op. Det er gaaet haardt ud over mange Mennesker, som ikke hører til „the upper ten“ her i Landet, at man paa den Maade har sagt: Naar det bare er en Godsejer, eller naar det bare er en Lensbesidder,

gør det ingenting. Jo, den Slags Ting svier i en vid Omkreds. Og ligesaa med Kommunerne. Der var et æret Medlem, jeg tror, det var det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen, som under Forhandlingerne i 1927 bad mig tænke ikke blot paa den Finansminister, der stod her, men ogsaa paa „de kommunale Finansministre“, og for de kommunale Finansministres Skyld skulde det være forkert at gaa til en saadan Skatteændring. Men Forholdet er jo lige det modsatte, som jeg ogsaa den Gang gjorde det ærede Medlem opmærksom paa. For de Kommuner, hvori der er større Ejendomme, enten Landbrug eller Skovbrug eller Fabrikvirksomheder, eller hvor der bor Folk med større Kapitaler, som giver lav Rente eller slet ingen Forrentning, har det netop virket yderst uheldigt, at den Formueskat, der ydes til Staten, er saa stor, at den sluger Mandens Indtægt, saa der ikke bliver noget til Kommunen at beskatte. Der er ingen Tvivl om, at hvis den højtærede Regering virkelig kunde gennemføre sit Forsæt her, vilde der lyde høje Klageraab fra mange Kommuner i Landet over det store Tab i Kommuneskat, som bliver Følgen deraf. Den højtærede Finansminister mente jo, at det var saa faa, det var saa grumme forsvindende; 28 000 havde benyttet denne Lov, 28 000 af 178 000. Dertil er jo nemlig Tallet paa Yderne af Formueskat reduceret efter den meget smædede Lov af 1927. Tallet var tidligere 450 000 og nu er det 178 000. Det Tal 28 000 er nu dog ikke saa ganske ringe. For det første maa man jo huske paa, at det er kun dem, der har en Rente af deres Formue, som er Normalrenten eller lidt derunder, som kan have Gavn af denne Lov. De, hvis Formuer forrenter synderligt over normal Rente, har ingen som helst Grund til at kræve Skattenedsættelse, for de kan ikke faa det. Hvor mange det er, er det umuligt i nogen Statistik at faa oplyst; men det er dog forhaabentlig Flertallet af vore Formueejere, hvis Formuer giver en nogenlunde anstændig Forrentning.

Dernæst er der jo dette at bemærke, at det var noget nyt, noget ukendt, og mange Mennesker havde svært ved at begribe rigtigt, hvad det gik ud paa, og det gjorde, at en Mængde Mennesker, som kunde have faaet Nedsættelse, ikke meldte sig. Jeg vilde tro, at der vil gaa to modsatte Strømme i dette og følgende Aar med Hensyn til Udnyttelsen af denne Skat. Der vil være adskilligt færre, som *kan* melde sig, fordi der er adskilligt flere, hvis Renter er steget til eller over det normale; men der